

GODT
NYTÅR

Guide house - Nairobi

Nytårsbrev fra **KENYA**

Den nyeste stat på atlasset

Kan I huske beretningen i „Pigespejderne“ nr. 6, om Kit-tes trop i Kenya? Nu har vi igen fået et brev, som vi bringer et uddrag af her.

Nairobi, Kenya, oct. 16th, 1963.

Blot et par linier for at sige tak for „Pigespejderne“, no. 6, vedlagt den venlige hilsen.

Jeg er meget glad for at have fået dette eksemplar af no. 6, som jeg har tænkt at gemme til „pænt brug“. Vi havde allerede tidligere modtaget et fra „Gemse“, men det

havde fået en temmelig hårdhændet behandling af trop-pens spejdere, for begejstringen var selvsagt stor hos alle, da de genkendte sig selv på billederne! Teksten kneb det jo med at tyde!! — men de ville absolut skrive en hilsen „to all the Guides in Denmark“ som tak.

Jeg tænkte mig, at man måske kunne bruge det som en lille jule- eller nytårshilsen fra os, og vedlægger her des-uden dette års julekort med billede af vort nye spejder-hus, som lady Baden-Powell åbnede, da hun var herude. Det giver et lille indtryk af bygningen, som er beregnet på at huse ca. 40 piger på kortere træningskursus i skole-ferierne.

Den øverste etage er indrettet som 2 sovesale, alt meget moderne og holdt i lyse farver. Nedenunder er der en stor møde- og spisesal, køkken, kontor etc. På grunden uden-for holdes ofte lejr-træning.

Fleere hundrede spejdere fra hele Kenya mødes der i dagene omkring den 13ende december — Kenya's uaf-hængighedsdag, hvor over 1000 drenge- og pigespejdere skal tage del i et stort ungdomsstævne på Nairobi stadion.

I den forbindelse er jeg forøvrigt selv blevet anmodet om at være med i den komité, som skal stå for tilrettelæg-ningen heraf — og komme med gode idéer! Dette sidste i kraft af, at danskerne herude har fået en meget høj stjerne som arrangører i forbindelse med den nys over-ståede verdenskonference, der har givet anledning til stor beundring i spejderkredse her. — Nu må man jo forsøge at leve op til det gode navn og rygte!

Med gode ønsker og spejderhilsen fra land til land.

Jeres hengivne

Kirsten Mehlsen

„Pigespejderne“ — Medlemsblad udgivet af Det Danske Pigespejderkorps

Redaktør: Ruth Estrup, Lundsgade 6, København Ø.

I redaktionen: Nete Gemark, Ruth Vallentin og en patrulje glade bladlus.

Bidrag til „Pigespejderne“ indsendes ca. 40 dage før, bladet skal udkomme.

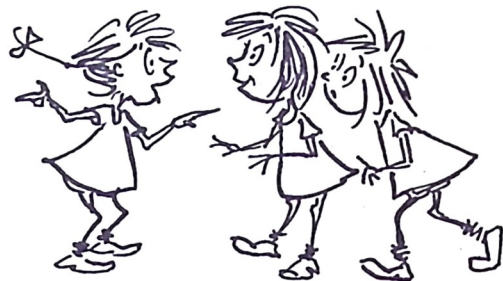
Administration og ekspedition: Korps-kontoret, Lundsgade 6, København Ø. Enkelt-abonnement (se bagsiden).

Postbox: Margareta Enggard, Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Pigespejderne nr. 2 udkommer i februar.

INDHOLD Nr. 1 1964

	Side		Side
Nytårsbrev fra Kenya	2	Husflid: Form-smykker	14
Annesofie fortæller. I	3	Spejderne hjælper i Peru	15
Tinka, af Thora Lund	4	Det stod i avisen: Om uniformen	16
Frimærkeindsamlingens resultat 1963	5	Seniorstof:	
„Vild eller tam“, af Manden fra skovene	6	Et år i Frankrig	17
Patruljehjørnet: Om at bygge broer	8	Vil I med til Berck	18
Patruljens egen kalender	8	Ranger-adventure-week på Our Chalet	18
Patruljekonkurrence: Duelighedstegn	9	Postbox	18
„Hvad fortæller perlerne“, af Guri Sjøvold	11	Læsehesten	19
Småtterier	12	Spejderhjælpen nåede op på	19

Annesofie fortæller om at se blå elefanter i skoven

Der er en god historie af Edith Rode om en lille dreng, der er så fantasifuld, at hans mor er ved at fortvivle, for det er jo ikke sandt, at han har set elefanter så store som huse på gaden; men så er der en tante, der lærer ham, at han skal tænke først: sker dette i *min* virkelighed eller i vores allesammens virkelighed? Jeg er glad for historien, fordi jeg har oplevet den selv med en menneskeunge, der så havfruer i en vand-rende og blå elefanter i haven, men som også lærte at sige til sig selv: ser jeg det inde i mit hovede — ser de andre det også i deres?

Vi véd alle, hvad man kalder det: det er fantasi, og vi har alle oplevet dejlig fantasi i større eller mindre grad, for det er en temperamentssag, hvad man kan gå og opleve med sig selv. Der er mennesker, der oplever så meget inde i hovedet, at det kan være svært for dem at skelne mellem det, som nu helt rigtigt er sket, og hvad de selv synes, der kunne være sket, det, der gjorde det hele lidt mere spændende.

Jeg skal skrive om den første paragraf i spejderloven, om: at en spejder er til at stole på.

Da jeg var småspejder hed det på dansk: En spejders ord står til troende.

Det var svære ord, for allerede da var det en gammeldags måde at udtrykke sig på. Men når man tænker lidt over det, siger de egentlig tingene bedre. De siger mig mere om hele personen, om spejderen. Man tror på hende, man stoler på hende og regner med, at det, hun siger, er rigtigt ud fra hendes forudsætninger, ud fra, hvad hun véd.

Det er de færreste mennesker, der går og lyver til daglig — hvis de altså ikke er så fantasifulde (som vi talte om først), at de ikke kan skelne mellem, hvad der sker i „mit hovede og i alles hovede“.

Men det sker, at man snor sig ud af en vanskelig situation med en undskyldning, der ikke er vaskeægte, eller med en usandhed.

Vi kender det fra skolen: hvem var det, der hvi-skede? — Vi kender det hjemmefra: hvem var det, der glemte at slukke lyset i badeværelset i går aftes?

Små, dumme ting, man skubber dem fra sig, for at blive fri for videre tiltale.

Det er lidt for dårligt, og man ved det udmærket godt med sig selv. Og egentlig hører det hen under en slags åndeligt dovenskab. Man gider ikke have vrøvl, og hvad betyder en smule hvisken, et tændt lys — intet.

Men så er der de mere alvorlige tilfælde.

Hvem er det, der har sat et rygte i omløb?

Hvem er det, der har skrabet malingen af den nymalede dør?

Hvem er det, der har knaldet den store rude?

Det er ikke mig!

Inde i sig selv siger man: Jeg mente jo ikke noget ondt med det . . . Det var, som små børn siger det: „Det var ikke for slemhed“.

. . . og så siger man ingenting, eller — lyver sig fra det . . ., for man er ikke *modig* nok til at stå ved, hvad man har lavet.

Betyder det noget som helst? — Ruden skal jo alligevel erstattes, malingen skal laves om, det usande rygte skal standses. — Er det ikke aldeles ligegyldigt, det ordnes jo alligevel?

Nej, det er ikke ligegyldigt for dig eller for mig, når vi tier, snor os, smålyver eller storlyver; for det er sådan, at den, der værner sig til at bøje udenom i fejghed (han eller hun) bliver hver gang ligesom en lille smule mindre, bliver til et *vegt* menneske.

Og *det* betyder noget for helheden i en familie,

i en klasse, på en arbejdsplads, for tonen, for gensidigheden, for fællesskabet, *om* vi kan stole på hinanden — eller, om vi altid skal gå rundt med den lidt utrygge fornemmelse: Hvad er rigtigt og hvad er galt i det, der nu siges?

Der kommer en dag, hvor man er blevet *så* voksen eller moden, eller hvad I helst vil kalde det, at spørgsmålet om at tale sandhed ikke bare er et spørgsmål om *ikke at lyve* i den enkelte situation, men hvor man må have mod til at løfte sin røst i en forsamling og sige, hvad der er sandhed for en.

Man er *ikke* spurgt, man kunne godt tie stille, og ingen ville vel lægge mærke til det. Men er man et *menneske* med ryggrad, må man nu vise, at man har sine „meningers mod“ og tør gå mod en strøm.

Det er ikke så let; vi kender det alle, store og små, vi sidder i en forsamling: snakken går, sladder, blomstrer, og tonen er ikke god —; man føler det af hele sin sjæl, at lige nu bør man standse en sladder, lige nu skulle man sige: „Jamen, jeg har en hel anden erfaring om denne ting, og det, I andre siger, er ikke rigtigt!“ — De gange, hvor man *alligevel* tav, fordi man var fejj, blev man et lidt *ringere* menneske.

Spørgsmålet om at tale sandhed, er et spørgsmål om mod — og det vil vi komme tilbage til nogle gange, mens vi gennemgår Spejderlovens 10 paragraffer.

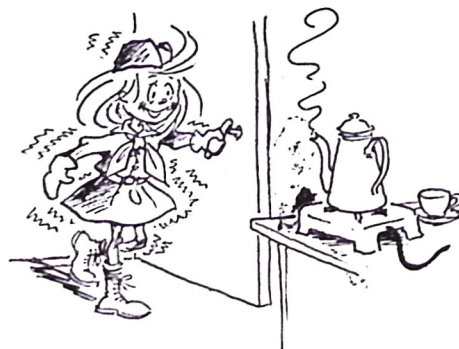
Venlig hilsen!

Annesofie.

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

Aldrig har jeg oplevet så kold en nytårsparade —

ah,

fantastisk så hurtigt det varmer helt ned til tærerne.

Frimærke- indsamlingen 1963

HURRA for Sct. Georgstroppen og spejderskolens „Søren“.

Sct. Georgstroppen har samlet 10 kg frimærker og 277 dronningemærker, og fra Søren i Korinth har vi for anden gang modtaget 500 dronningemærker. Bravo! Bravo!

Som I husker, blev der udsat en præmie til den trop, flok eller gruppe, der i løbet af et år kunne samle flest frimærker — mindst 10 kg.

Annesofie lovede i januarnummeret af „Pigespejderne“, at den trop, flok eller gruppe, der vandt, skulle få en glad aften i troppen — — og det blev altså Sct. Georgstroppen, der vandt!

Til lykke med det!

Der indkom ialt i året, der gik, 122.044 kg frimærker og 1746 dronningemærker. Det er et fint resultat.

Som I husker, gik årets første indsamling til lomme penge til en gæst fra et U-land. Den anden indsamling, som vi afsluttede i oktober, går til grønlandske spejdere. (Se „Pigespejderne“ nr. 6.)

Vi fortsætter med det samme. Vi klipper og samler stadig frimærker til fordel for arbejdet i Grønland. Frimærkerne klippes pænt og ordentligt ca. 1/2 cm fra frimærkets kant (kun eet lag papir).

Frimærkerne samles i plastikposer og sendes til Korpskontoret, Lunds-gade 6, København, i løbet af april — tæt op til Sct. Georgsdag. Dronningemærker sendes for sig (samme tid og sted).

Nye regler.

Der er nu så mange frimærkesamlere og klippere, at vi må have lidt fastere regler i det nye år.

Alle kan deltage, både enkeltpersoner, troppe, flokke, grupper, afdelinger, forældre kredse etc., men præmien kan kun vindes af en bestående gruppe på højst 60 personer.

På den måde håber vi, det bliver mere retfærdigt, da der hidtil har været meget stor forskel i antallet af medlemmer i de grupper, der deltog i kapløbet.

Frimærkerne bedes kun indsendt i april og oktober.

Ved indsendelse af dronningemærker i flere omgange indløber der let fejl i optællingen; de bedes derfor samlet sammen og indsendt på en gang — første gang i april 1964.

Frimærkeåret følger nu kalenderåret, og vi begynder forfra med at „tælle“, når den første indsendte portion frimærker kommer ind i april.

★ *Det, der gælder om, er simpelthen*
★ *at få flest både almindelige frimær-*
★ *ker (dog mindst 10 kg) eller dron-*
★ *ningemærker (dog mindst 200) og*
★ *at indsende dem til tiden (april*
★ *og oktober).*

PRÆMIEN for de fleste kg alm. frimærker bliver en Grønlandsaften, arrangeret af Grønlands divisionschef. I skal høre om spejderarbejdet på Grønland, se film eller billeder, og høre om, hvad jeres penge går til.

Præmien for dronningemærkerne er også spændende. Annesofie har nemlig lovet at skrive en sang til den trop, flok, patrulje el. gruppe, der vinder.

Så fortsætter vi med frimærkeklippingen for arbejdet på Grønland. For hvert kilo frimærker, vi samler, kan vi skaffe 8 kr. til de grønlandske spejdere, og de trænger til de penge.

Måske kan vi skaffe så mange penge, at vi kan hjælpe en børnehave eller lignende deroppe; det er der også hårdt brug for.

I det sidste halve år har hver indsender gennemsnitlig indsendt 1 kilo frimærker! Tænk på, hvad det kunne blive til, hvis vi alle saksede, samlede og så solgte skal vi prøve?

R e d.

★ ★ ★

Her ser I navnene på nogle af årets flittigste frimærkesamlere, hvoraf de flittigste har fået tilsendt et diplom for flid og frimærkeklipping.

Almindelige frimærker (3 kg og derover):

(Fra 15. oktober 1962 til 4. november 1963.)

	kg
Sct. Georgstroppen, Silkeborg	10,455
Soltroppen, Holbæk, tilsammen	7,500
Anne Stuart, Birgitte Gjøe, Hillerød, tilsammen	7,000
„Petter“, Vordingborg	7,000
Klampenborg trop	6,850
Skarridsholm trop	6,100
Lemvig trop	5,350
Humblebæk trop	4,400
2. Skanderborg trop	3,600
3. Kolding trop	3,500
St. Agnes trop, Roskilde	3,000
5. Odense flok	3,000

Foruden disse har vi modtaget 22 poser indeholdende over 1 kg frimærker.

Tak skal I have allesammen.

Dronningemærker.

(Fra 15. oktober 1962 til 4. november 1963.)

Følgende har indsendt over 50 mærker i år:

	stk.
Søren, Spejderskolen, Korinth	520
Sct. Georgstroppen	277
„Pigespejderne“	114
Frie Fugle II, Odense	98
Kontaktafd.	92
D.D.P., Odense	93
Emmy Houby	77
Anna Berthelsen	63

Næste gang skal I høre lidt mere om, hvordan det går med dronningemærkerne — indtil da samler vi videre — —

Og, kære venner, dronningemærker kan stadig købes på posthusene.

Den ægte vildkat er groft bygget

Vild eller tam?

*Manden fra skovene
fortæller denne gang om et andet
„mis“kendt dyr i naturen,
om den hjemlige vilde „tam“kat –
og om en tur i det skotske
vejrbidte højland ad våde, vilde veje,
hvor han fik et glimt af den rigtige
vildkat, der går sine egne veje
– vildsomt og ensomt.*

Det hænder af og til, at man i skoven tilfældigt får øje på en kat, ofte så langt fra menneskeboliger, at det ikke kan være nogen tam kat. Dens sky adfærd leder da også tanken hen på vildkat. Er det i en øde del af skoven, gætter man ret naturligt på, at her er en skabning, som klarer sig alene og uden menneskers hjælp, et langhåret bæst af kraftig bygning, veltjente kløer og tænder, der nok har været brugt til ganske andre ting end de obligate mus.

Men en *rigtig vildkat* er det nu ikke; det er derimod en stakkels forvildet huskat. Vor tamme huskat stammer fra krydsninger mellem den nubiske vildkat og europæisk vildkat, og er på en eller anden måde ført hertil allerede i jernalderen. Den *rigtige vildkat* derimod fandtes her langt tidligere, og den færdes da i selskab med kæmpebjørn, bison, bjørn og andre bæstier. I vore dage er der kun få vildkatte, de findes bl. a. i Skotland og i nogle af Mellemeuropas bjerge.

For nogle år siden var jeg i Skotland og benyttede da lejligheden til at eftersøge de rigtige vild-

katte der. De er mørke i pelsen, har et bredt hoved og en busket hale, der ser afstumpet ud.

Lige vest for Loch Ness kom jeg ind i de mest øde og sparsomt beboede egne af Skotland. (Loch Ness er søen med uhyret). Her omkring står fjældene med stejle forrevne tinder, adskilte af trange dale med de tætteste, dybeste og mørkeste nåleskove i hele Skotland. Områderne hedder Ross og Cromarty. Over de dybe kløfter svævede den gyldne ørn på brede vinger. Røde hjorte græssede på grønne enge, skjulte sig i lavningerne og efterlod næppe en svajende gren til underretning om deres hemmelighedsfulde veje. Hvordan skulle jeg så få vildkatten at se? Den listede så tyst, at kun skyggerne røbede den. Det blev da også kun til få og spredte glimt, når den klatrede i de vindblæste, knudrede fyrre, og med sammenknæbne skrå pupiller i de gule øjne fulgte denne fremmede toben, der ukaldet havde vovet sig ind på deres tusindårige domæne. Så forsvandt den atter i mørket.

Jeg boede den gang i huset hos en gammel

skotte, og han rådede mig til at søge højere op i kløfterne, der hvor træbevoksningen var mere sparsom; så skulle der være muligheder for at fotografere bæsterne. Det forsøgte jeg også. Jeg klatrede op i fjældet — og det gik kun alt for glat — bare ikke med fotograferingen! Det blev nemlig regnvejrs, og sten og mos på skråningerne var så glatte og slimede, at det blev livsfarligt at klatre. Nedturen hen på dagen endte i en lang række fald og stød, hvor jeg i hvert enkelt tilfælde måtte prise mig heldig over at være sluppet, om ikke uskadt, så dog med hele lemmer. Det gik så vidt, at jeg bare længtes efter at slippe hjem til mit kolde rum i huset og den grydefuld havregrød, som værten kogte hver morgen og stillede i høkasse, så kunne vi da altid få et måltid varm mad (sådan da) ved hjemkomsten!

Nå, det var et sidespring. Tilbage til vor hjemlige kat i den danske skov. Desværre er det næppe nogen usædvanlig historie at børnenes *sode lille kattekill* en dag bliver stor, umedgørlig og besværlig — og derfor jages bort! Den har selvfølgelig vanskeligheder med at blive adopteret af en ny familie, nu den ikke længere er „sød“. Den må så prøve at stå på egne poter i en hård og brutal virkelighed, hvor den benytter en stor del af døgnet til at skaffe sig føde. Den bliver sky og dens urinstinkter får frit spil.

Den holder op med at lege med sit bytte. Enhver mus den får kloen i, bliver aldeles omgående bidt ihjel; den tør ikke løbe den risiko, at musen undslipper — den slags er forbeholdt tamkattene i deres luksustilværelse med varm mælk og andre lækkerier i baghånden. Det er en selvfølge, at et rovdyr i kattens størrelse betyder en alvorlig fare for skovens dyr og fugle. En sådan kat, trænet op til at fange, klarer let en ti punds hare, og en fasan, der glemmer at se sig for, slipper ikke med at miste et par halefjer, om en sådan fribytterkat kommer bag på den.

Katten er i forvejen en enspændernatur. Den søger ikke selskab (udover de perioder, hvor der synses serenader i måneskinnet). Får den killinger i skoven, er disse dømt til at fortsætte piratlivet. Den jager om natten og i de tidlige morgentimer og sover om dagen i hule træer, eller ligesom en mår, tæt sammenrullet i en grenkløft eller i en gammel høgerede. Den er bestemt ikke at misunde, trods denne „naturlige“ livsførelse.

Katten hører hjemme i et langt mildere klima — men det gør vi andre vel også, når det endelig skal være.

Den må gemme sig i ethvert smuthul . . .

— eller gå til vejrs

Patrulje- HJØRNET

Om at bygge broer

Når man bor ved en å, kan man bygge en bro over den. Den kan bygges om natten, hvis man ønsker at falde fjenden på den anden side i ryggen, — så det behøver kun at være en spinkel tovbros.

Man kan også bygge bro over til dem på den anden side af åen, hvis man mener at kunne opnå personlig gevinst ved det, hvis de har noget, man ikke har.

Eller man kan bygge en bro af nysgerighed, det må være en lille raftebro, så den kan bruges igen, hvis der bliver noget at sladre om.

Endelig kan man bygge bro over for at slutte venskab med dem på den anden side til gavn og glæde for begge parter,

eller for at række de andre en hjælpende hånd, som de måske trænger til, eller kommer til at trænge til. Hvis venskabet og hjælpen skal blive noget værd, må det være en meget stærk og bred bro.

Vi bygger broer — broer over til andre mennesker. Sommetider har vi måske kun lyst til at bygge spinkle tovbros, og til andre tider kan vi ikke få rafterne tykke nok.

En ting kan vi vist være enige om, — de solide broer er dem, det bedst kan betale sig at bygge — og er de ikke også de mest spændende at bygge? For vi skal vel ikke nøjes med at stå ved bredderne og råbe til hinanden?

Annette

(Fra KFUM-spejdernes blad.)

Tolv nye måneder på patruljens egen kalender →

Har I en kalender for det nye år? Jeg mener ikke en af de almindelige kedelige, som sendes ud som reklamer eller købes hos boghandleren. Jeg mener heller ikke de dyre med billederne, som man sommetider er så heldig at få sendt fra udlandet.

Jeg mener en rigtig patruljekalender — en, man laver selv!

Kalenderen kan være cirkelrund og opdelt i 12 felter, som lagkagesnitter, den kan være firkantet med 4 × 3 aflange rum, eller den kan laves som en lang, smal ting (klokkestrenger er jo stadig vældig moderne) og tager mindst plads på patruljevæggen.

Materialet kan være træ, læder, hessian, groft lærred eller pap. Månetegnene males, broderes eller applikeres på.

Hvis du laver kalenderen i træ eller læder, kan tegnene også brændes i, det ser vældig godt ud. På kalenderen indtegnes: Mødedage, ture, de enkelte medlemmers særlige patruljeopgave, når patruljen har f. eks. rengøringsmåned, særlige „dage“, lejre etc. Den kan også pyntes med særlige mærker, striber eller blanke dekorations-søm udfor hver måned, når en i patruljen har bestået en prøve eller taget et duelighedstegn, og der kan sættes en stjerne på, når en i patruljen skal have årstjerne, og et lille flag, når der er fødselsdag — — kort sagt, der er store muligheder. Bagefter, når året er slut, er det næsten en dagbog, I har lavet.

Her kommer månetegnene; næste gang kommer der flere indianertegn.

JANUAR
Sne-måne

FEBRUAR
Hunger-måne

MARTS
Kragens måne

APRIL
Græs-måne

MAJ
Så-måne

JUNI
Rose-måne

JULI
Lyn-måne

AUGUST
Korn-måne

SEPTEMBER
Jagt-måne

OKTOBER
Løvfalds-måne

NOVEMBER
Gale-måne

DECEMBER
De lange
nætters måne

Patrulje konkurrence 1964

„Duelighedstegnenes parade“

I kan vinde 25 kr.
til patrulje-
kassen hver måned!

Hvad er det for et duelighedstegn, Bigger og Spjæt arbejder med?

Hej, alle Svaler, Egern, Bævere og Humlebie, vil I være med?

Bigger og Spjæt, som ses her på billedet, har sat sig for i det nye år at gøre noget alvorligt ved duelighedstegnene. De håber begge at kunne pryde deres uniform med en væbner- eller måske med en riddersnor om ikke alt for længe.

Måske har I i jeres patrulje fået den samme idé?? Så er spørgsmålet blot, hvem kommer først?

Vil I være med i konkurrencen?

Hvad den går ud på:

Hver måned bringer vi et billede af det duelighedstegn, Bigger og Spjæt arbejder med + nogle tips, f. eks. hvor I kan finde oplysninger om dette duelighedstegn. Samtidig får I en tidsfrist på ca. 2-4 måneder til at arbejde i, og inden for den sidste skulle resultaterne gerne indkomme fra jer.

Mindst to spejdere i patruljen skal arbejde med duelighedstegnet.

Når duelighedstegnet er taget, indsendes følgende:

A. Spejdernes duelighedstegnbog med „kvittering“ på, at duelighedstegnet er erhvervet, og dato. Tillige tropsførerens underskrift, hvis prøverne er bestået hos en anden person. (Vedlæg frankeret returkuvert med navn og adresse.)

B. Oplysninger: Spejdernes navn og Adresse. Patruljens og troppens navn og hjemsted. Patruljeførerens navn og adresse.

C. Fortæl, hvordan I arbejder med duelighedstegnet, og hvor I fik hjælp.

D. Giv os nogle gode tips, der kan være andre til hjælp.

E. Send os et eller andet, der kan illustrere arbejdet med det duelighedstegn, I har været i gang med.

Tilmeld jeres patrulje nu. (I tilmelder jer kun for én opgave ad gangen, men kan deltage hver måned.)

Det er en patruljekonkurrence, men seniorgrupper, der er interesserede, må gerne deltage, det skal blot præciseres, at det er en seniorgruppe.

Duelighedstegnet skal være taget i løbet af den givne tidsfrist, „gamle“ duelighedstegn gælder ikke.

Resultaterne sendes til „Pigespejderne“s redaktion, Lundsgade 6², København Ø.

Kuerten mærkes: *Patruljekonkurrence*.

Husk returkuvert med adresse og porto, hvis I vil have tingene igen.

Navnene på de patruljer, der er med, og de bedste beretninger, kommer her i bladet.

Der tilsendes hver måned 25 kr. til den patruljes kasse, hvis spejdere kommer med det bedste resultat.

Din patrulje må gerne deltage i alle opgaverne! (Det kan give 200 kr. til kassen, hvis I vinder hver gang!)

Desuden vil der være mindre trostpræmier i form af bøger.

— — —

Send os et postkort nu; fortæl os, hvad det er for et duelighedstegn. Bigger og Spjæt arbejder med, og sig, at I også gerne vil være med.

OPGAVE NR. 1, januar 1964.

Tips: Der står en artikel om duelighedstegnet i „Pigespejderne“, side 99, juni 1960, og igen side 97, nr. 5, 1963.

Få en „forælder“ til at hjælpe jer, der er sikkert en i troppen, hvis far har det som hobby og meget gerne vil hjælpe.

Resultater af opgaven: Duelighedstegn nr. 1, indsendes inden 1. juni 1964 (dog ikke før 1. marts).

Guri Sjøvold forteller i denne fællesnordiske artikkel om et fund i Norge af gamle smykker, der er over 1000 år gamle. Smykkerne er fra vikingetiden, og Guri lader fantasien og perlerne fortælle om tiden dengang, da vikingerne gjorde farvandede usikre, og hvor kvinderne pyntede sig med det rovede gods. Artiklen er på norsk og meget let at forstå, derfor oversætter vi den ikke.

Se godt på perlekjedet på bildet her. Synes du ikke det ser festlig ut? Du kunne nesten lage maken hvis du hadde de tingene som skulle til. Det er forresten søgelig at du ikke ser det farger, det kan du bare hvis du bor i Oslo — eller hvis du kommer på besøk til Oslo en gang.

Kjedet er laget av perler i forskjellige farger. Det er perler i klart hvitt glass med innlagt forgylling, perler i dunkelt hvitt glass og i gul-hvitt glass. Det er mørkfiolette perler, mørk grønne, mørk blå, brunrøde — og det er perler med mønster på. De dingsene som henger ned her og der er små sølvplater med ingravert mønster. Det kunne nok ikke du lage selv, men kanskje du er flink til å ar-

HVAD FORTÆLLER PERLERNE?

beide i tinn eller aluminium — for da kunne du jo lage noe liknende.

Men hva forteller disse perlene?

Jo, de forteller en hel del, men de har også mange hemmeligheter.

Du ser nok med én gang at makken til et slikt kjede kunne du ikke få kjøpt i dag, hverken i Oslo eller Stockholm eller Helsingfors eller København eller noe annet sted.

Men da er det vel kanskje gammelt, da?

Ja, det er gammelt, mere enn tusen år! I mange hundrede år har det ligget i jorden, og da det ble funnet, så det nok ikke slik ut, Tråden perlene var tredd på var forsvunnet for lenge siden og tilbake var bare en liten haug med perler. Derfor vet vi ikke sikkert om det har sett akkurat slik ut som på bildet her, men noe liknende har det nok vært. Ikke vet vi hvem som har eid det heller, men vi kan jo tenke oss mange hundre år tilbake i tiden og bruke fantasien litt. Vi kommer da tilbake til vikingetiden, og vi vet at våre nordiske forfedre på den tiden ikke akkurat var så fredelige av seg. De dro ut og røvet gods og gull og kom tilbake til sine hjemland med store rikdommer. Det kunne visst ikke være så morsomt å være gift med en slik viking eller å ha en viking til far. De dro av gårde over ville havet i de åpne båtene sine, og så horte ikke familien noe mere til dem på lange tider. Kanskje gikk det både måneder og år før de kom tilbake igjen. Og den gangen var det ikke noen telefon eller telegraf eller noe postvesen som kunne gi beskjed. Jeg kan tenke meg at kvinnene og barna mang en sommerettermiddag gikk ned til fjorden. Jeg kan tenke meg at barna badet og plasket sånn som barn gjør i våre dager også, og jeg kan tenke meg at mødrene ofte satt og så ut over den glitrende fjorden og speidet og speidet etter seil i det fjerne.

Men så — når mennene endelig kom hjem, så ble det vel bare fryd og glede da? Så hev de byltene sine på land, og så pakket de ut sølv og gull og perler — og andre kostbare ting. Kvinnene likte å pynte seg den gangen også. Vi vet at de hadde fine spenner på draktene sine — en på hver skulder og en foran i brystet. Vi vet at de hadde fingerringe, armringer og halsringer. Se bare på disse armringene her! De ser helt moderne ut, ikke sant? Kanskje du har et armbånd som ligner, og kanskje har du tenkt at du har vært helt moderne? Vel, det var moderne for tusen år siden også!

På det ene bildet ser du to halsringer og en armring. Den største halsringen har sikkert ikke vært brukt av

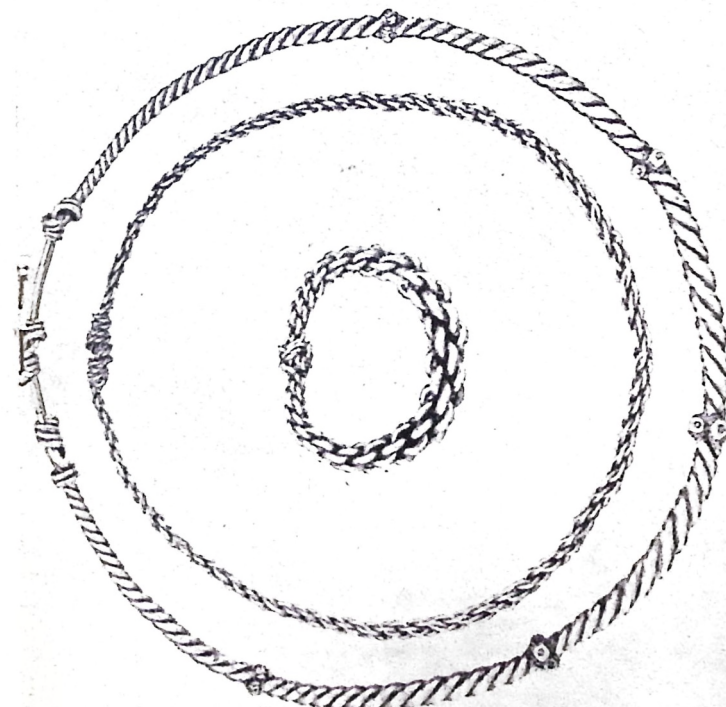
mennesker, det er den for stor til. Den er av ekte gull og veier over ett kilo alene. I sagaen kan vi lese at de pyntet gudebildene sine med sølv og gull, så kanskje har den store ringen hengt på et gudebilde.

Men la oss komme tilbake til vikingene.

Vi tenker oss at de er kommet hjem med alle skattene sine, og da var det vel gode og glade dager hjemme hos dem?

Det er ikke så sikkert.

Alle disse skattene er funnet nedgravd i jorden. De har ikke ligget i gravhauger, og det er ikke skatter som de døde har fått med seg i graven. Og hva forteller så det oss? Jo, det forteller at det var urolige tider i Norden også. Det var ikke bare utenlands vikingene kom i krig. Også hjemme var det småkriger og feider, og det var dessuten tyver og røvere. Når situasjonen ble altfor utrygg, samlet folk sammen sine kostbarheter og gravde dem ned i jorden. (Det var folk som gjorde det her i Norge for 20 år siden også.)

Men når skattene var gravd ned i jorden, så lå de vel trygt?

Jo da, det gjorde de nok, men menneskene var ikke mere trygge for det. Mange av dem fikk aldri sjansen til å grave skattene sine opp igjen. Det vet vi, for det er funnet slike skatter i alle de nordiske landene. I mange hundre år har de vært gjemt og glemt, men en dag holder en bonde på å pløye — eller en mann holder på å grøfte en myr, og plutselig dukker det opp noe!

Disse perlene og gullringene ble funnet sammen med mange andre gullsaker i Eiker i Buskerud. Ikke alt ble funnet på én gang, men over flere år dukket det opp ting, og tilsammen ble det 2½ kg gull bare fra dette ene stedet!

Men hva har så disse smykkene fortalt oss?

De har fortalt oss at våre tidlige forfedre var noen fæle røvere! Men de har også fortalt oss at de var meget, meget flinke håndverkere. Vikingene kom hjem med gull og sølv, men mange av smykkene er laget her i Norden. Og da kan vi ikke annet enn undre oss. For når vi ser på det i forstørrelsesglass, ser vi for et fantastisk fint arbeid det er, og når vi så tenker på det verktøyet de hadde den gangen, er det utrolig at de kan fått det til.

Vi har også lært at kvinnene var like glade i å pynte seg den gangen som nå, og at de sannelig også hadde noe å pynte seg med!

Jeg skrev i begynnelsen at hvis du bodde i Oslo — eller kom til Oslo på besøk en gang, så kunne du få se disse tingene. Da må du gå en tur på historisk museum. Du som ikke bor i Oslo har kanskje et annet museum i nærheten av deg — eller en dag kommer du på skoletur til et sted der det er museum. Gå da inn og se deg om.

Synes du det er kjedelig å gå på museum? Ja, det er kjedelig hvis du trækker og går gjennom et stort museum og ser litt her og litt der uten noen plan. Da blir du trøtt i bena, og da synes du det er en samling gammelt skrot du ser. Men — det er ikke slik du skal gå på museum. Du skal bare ta litt av gangen. Hvis du ikke har noen voksne med som kan hjelpe dig, så gå litt rundt først og prøv å få en oversikt over hva slags saker det er der, og så kan du velge deg ut en ting du gjerne vil se nærmere på. Kanskje du vil se smykker en dag, en annen dag vil du se leketøy, en gang vil du se møbler og en gang klær. Det er mange ting å velge mellom, men husk at alt det du ser på museum har en gang tilhørt levende mennesker. Hva fortelle disse tingene om menneskene som eide dem? Hvordan så det ut, hvordan kledde de seg? Hva slags hus bodde de i, hvordan dyrket de jorden? Hva gledet de seg over og hva var de redde for? Hvordan så hun ut, hun som en gang bar disse perlene?

Jo såmenn er det spennende å gå på museum!

(Fællesnordisk artikkel. KFUK-spejderne, Norge.)

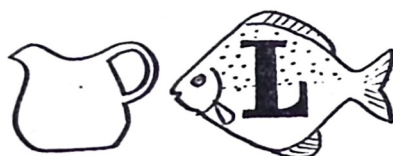
»Småtterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af Nete og andre glade bladlus

REBUSREDAKTIONEN

melder om stor post, og her er pluk fra første host.

Hvad står her?

Kande L i rodspætte = KAN DE
LI RØDSPÆTTE?

Og her?

Mad a gas kar = MADAGASKAR.

De er sendt os af Anna Birthe Nielsen fra Næsbjerg, og hvis du har lavet dem selv, skal du både have ros og tak – der kommer en præmie fra redaktøren.

Anna Birthe havde også en gåde, som vi tager med...

„Hvor meget er 1 kilometer?“

„2 pund og 1½ alen!“

„???“

„2 pund er 1 kilo – 1½ alen er 1 meter, altså 1 kilometer!“

Der kommer flere rebus'er i næste nummer; men til de små, energiske spejdere, der har sendt os „løsninger“ på ET PAR PÅ KASSEN og KORSIKANER'erne, vil den gamle lus stilsfærdigt mimre, at når vi selv angiver løsningen „på hovedet“ i bladet, så skal I ikke sende ind, vel!

Stjernetyder-afdelingen, som ikke viger tilbage for noget, går dristigt Meteorologisk Institut i bedene og fremsætter her ved årets start vejrspådomme for de næste tolv måneder.

Nu kan I jo se, om det kommer til at passe!

JANUAR

Når det regner meget i januar, bliver vinstokken fattig og marken bar.

FEBRUAR

I februar man helst vil se heftig blæst og megen sne.

MARTS

Hvis marts bringer ploven til at gå, april får den atter til at stå.

APRIL

For april er det et herligt tegn, når det gi'r varme og megen regn.

MAJ

Hvis det i maj er køligt og råt, fylder høet og kornet i laden godt.

JUNI

I juni varme og regn dertil, således landmanden det have vil.

JULI

Når juli viser sig varm og klar, som oftest i julen vi kulde har.

AUGUST

Er i august den første uge hed, så varer vint'ren ej længe ved.

SEPTEMBER

Mange tidsler med hoveder store, og et smukt efterår vil man spore.

OKTOBER

Ville træerne ej lade løvet fare, bli'r vinteren streng; tag dig i vare!

NOVEMBER

Er spånen af birken ved Allehelgen tor, man på en streng vinter belave sig bor.

DECEMBER

Gi'r december megen kulde, af korn bli'r løfter og lader fulde.

☆ ☆ ☆

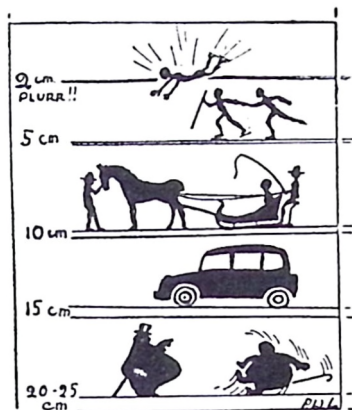
REPLIKKEN:

Nej, siden sommer har Susanne slet ikke haft tid til at gå til spejderi, men vi plejer jo at få taget sådan nogle yndige julebilleder, hvor hun gør honnør i uniform, så hun ventede med at melde sig rigtigt ud til nytår!

PAS PÅ ISEN OM VINTEREN!

Forst når den er 5 cm og derover på hele soen, kan isen bære et par skøjteløbere. Når den er blevet 10 cm, kan den bære en kane med hest, 15 cm tyk er den i stand til at bære en lille bil, og når det har frosset så længe, at den er 20-25 cm tyk, så kan den — ja bære ligemeget hvad det skal være.

☆ ☆ ☆

NYTARSSALAT (opskrift).

Tag 12 gode, friske, lange måneder og rens dem for alle ondsindede, misundelige og egenkærlige tanker, der kan sidde ved roden.

Hvis der sidder sorte pletter af løgn, sladder og smålighed, så skær det straks bort med en skarp kniv.

Vask dem i forhåbningens og den gode viljes klare, friske vand.

Del hver måned i ca. 30 lige store dage og tilbered dagene på følgende måde:

Tag 12 dele kærlighed, 11 dele hjælpsomhed, 10 dele arbejde, 9 dele tålmodighed, 8 dele selvovervindelse, 7 dele optimisme, 6 dele loyalitet, 5 dele fantasi, 4 dele hvile, 3 dele fortrolighed, 2 dele stilhed og en stor, velovervejede beslutning. Blandt det godt.

Tilsæt som krydderi en skefuld munterhed, en håndfuld gyldne glædeskorn og en knivspids spænding, læg det hele i en smuk skål i glade farver og stil den nogle timer i det åbne vindue, i ro og frisk luft.

Lige før serveringen pyntes retten med blomster af oplevelser og guirlander af glæde — og sættes på bordet med et smil og ønsket om et godt nytår.

FIXERBILLEDER ELLER KAKTUSSE?

Hvad er din hobby? Hvis den er kaktusser, er det en skam, at du ikke kunne se numrene på de planter, der skulle illustrere Elses artikel side 159 i „Pigespejderen“ nov. 63. Undskyld!

Nu prøver vi at rette miseren. Her har du numrene, så kan du selv sætte dem på billederne i sidste nummer af bladet.

Hvis din hobby ikke er kaktusser, er du vel ligeglad med hvad sådanne nogle fyre hedder — — — men hvis du har en anden sjov hobby, så vil vi gerne høre om den. (R e d.)

☆ ☆ ☆

KRYDSORD

Løsningen sendes til redaktøren inden den 20. februar.

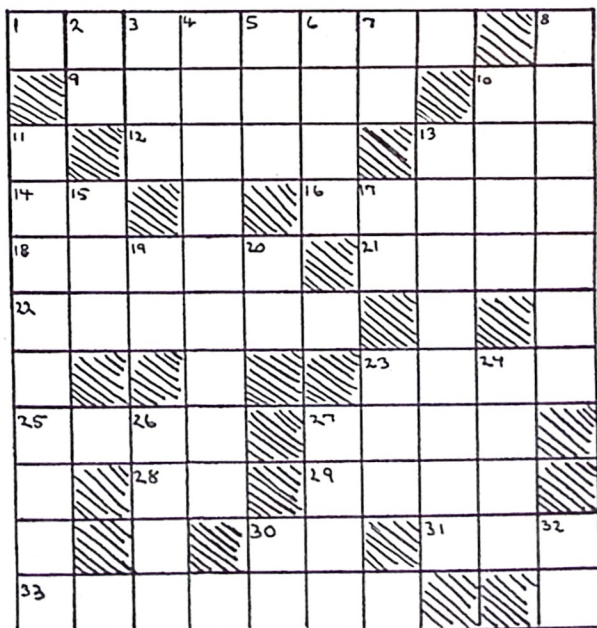
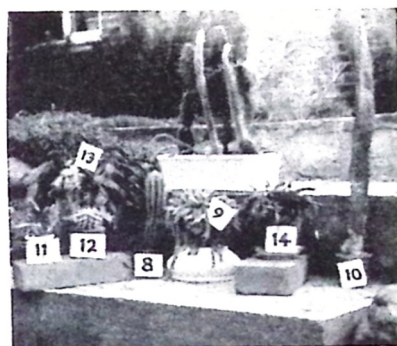
Der trækkes lod om en af de nyeste bøger.

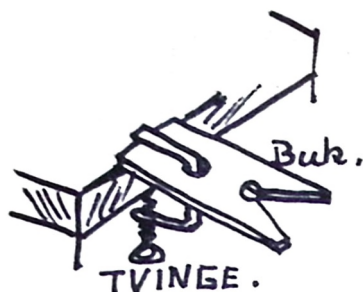
Vandret:

1. Gammelt skriftsprog.
9. Fiskestang.
10. Rundtosset.
12. Afdeling.
13. Morgen.
14. Alfabetisk bogstavfølge.
16. Fryses.
18. Modvilje.
21. Skør.
22. Forkølelse.
23. Stof.
25. Vandbærer.
27. Snegle.
28. Byrd.
29. Tange.
30. To ens.
31. Ligedan.
33. Eneboer.

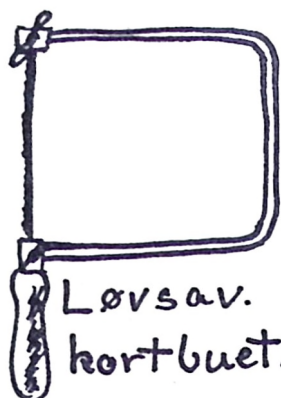
Lodret:

3. Snavs.
4. Guddom.
5. Udfyldningsstof.
6. Kvik.
7. På kobberrage.
8. Findes i bjerge.
10. Horeredskaber.
11. Mobler.
13. Vindue.
15. Puste.
17. Hæld.
19. Mas.
20. Som 7 lodret.
23. Stof.
24. By.
27. Stjerner.
26. Studere.
30. Lade.
32. Gris.

(spændt på
bordplade).

FORM-SMYKKER

Inspireret af den svenske bog „Smycken du gör själv“ af Birgit Pettersson, der er udkommet på Scoutförlaget i Sverige, skriver Else lidt om, hvordan man laver smykker af træ, ben og andet materiale. Denne gang skal du høre om træsmykker og det vigtige — værktøjet til fremstilling af smykkerne.

TRÆSMYKKER

Vi mennesker har igennem tiderne altid haft lyst til at smykke os og vor klædedragt, det gælder kvinder såvel som mænd. Skinnende blanke metaller af forskellig art er blevet brugt uendelig meget til smykker (knapper, spænder, manchetknapper o. l.).

Hvad er det mon, der har fået os til at fremstille og pryde os med sådanne små genstande? — Velsagtens det,

at det forskønner sin bærer, og at det lader dragten fremstå på den rette måde.

Men de dyrebare smykker må, ligesom klædedragten, underkaste sig modens luner; efter en vis tid bliver de forældede.

Har vi imidlertid fantasi, kan vi ud fra forskelligt naturmateriale lave et væld af smukke og billige smykker og tillade os at skifte dem ud noget hyppigere. Desuden er det sjovt at bære et smykke, man selv har lavet.

Forst må man lære brugen af det forskellige værktøj, der anvendes til fremstilling af smykkerne. Her kan du eventuelt få din far til at hjælpe dig til rette.

Til fremstilling af smykkerne gælder denne regel: Hellere få stykker godt værktøj, end et væld af gamle og måske alt for slidte.

I almindelighed kan man ikke undvære en løvsav. Med den foretages al konturudskæring. Af klinger findes både særlige træsavklinger og metalsavklinger. Disse sidste må langt foretrækkes, men må anvendes med stor forsigtighed, da de er meget hårde og let springer. Benyt normalt klinge nr. 4, medmindre det drejer sig om grovere eller finere arbejder (nr. 3 eller 5). Til en løvsav hører en løvsavbuk med tvinge. Af andre redskaber skal du bruge en enkelt grovfil; til større smykker kan det tillige være nyttigt at have en rasp.

Til behandling af emnets overflade benyttes sletfile, som helst skal have forskellige profiler og længder. Sådanne nogle- eller nålefile er særdeles velegnede, idet de kan fås i mange forskellige variationer (se tegningen). Sandpapir nr. 1½—1 og 0, smergellærred nr. 1—0 og 00, stålduld nr. 0 eller 00 benyttes til afpudsning.

Begynd med at bestemme formen på smykket. Rids flere forslag op på et stykke papir, klip dem ud og hold dem op for dig foran et spejl. Når du har godkendt formen, føres denne (med en spids genstand) over på træet. Men tænk hele tiden på at udnytte træets „årringe“, som kan være meget smukke og absolut skal have lov at komme til sin ret her.

Du saver nu ud med løvsaven, og husk endelig på hele tiden at holde denne lodret, så for- og bagside bliver lige. Fil kanterne jævne, og slib og puds først bagsiden. Husk altid at slibe i årernes retning!

Efter afpudsning kan smykket eventuelt indgnides med linolie.

Efter ½ times forløb kan man atter aftørre olien, som i mellemtiden er trukket noget ind i materialet og har givet det en dyb glans. Overdriv ikke poleringen, så højglansen får træet til at minde om bakelit eller plastic, hvad man jo i almindelighed ikke ønsker.

Skal smykket forsynes med nål, clips eller lignende, må bagsiden forinden påklæbningen (med Pandetikon) affedtes ved hjælp af acetone eller fortynder.

Træsmykkerne kan jo yderligere dekoreres ved indlægning af streger og prikker af sølvtråd, men for begyndere er det for svært at tage fat på.

E. J.

Næste gang skal I høre lidt om smykker af ben.

1. nem.

2. avær.

3. avær.

4. nem.

Spejderne hjælper... I PERU

Prøv lige at tage dit atlas frem og find det land, der hedder Peru.

Kender du noget til dette mærkeligt formede land? Ved du, at man derovre har både sølv- og guldminer? At der findes utallige minder om en gammel kultur? Der er overdådigt udsmykkede kirker med guld og sølv i en rigdom, som er helt fantastisk; der findes store kunstsamlinger med minder om Inka'ernes storhedstid. Og den dag i dag kan man, hvis man ved, hvor man skal lede — og har fået lov til det — finde gamle velbevarede tojer og brugsgenstande i gamle grave i orkenen. Alle de ting, den døde fik med sig i graven, er lige så klare i farverne, som den dag, de blev lagt ned. Grunden hertil er, at der i disse områder aldrig falder en dråbe regn. Tænk, at faa lov at gå på skattejagt i en sådan egn.

Men Peru er også andet end et gammelt skatkammer. Det forstår man, når man hører, at landet er ca. 25 gange så stort som Danmark, mens der kun er ca. dobbelt så mange mennesker som her. Der er enorme afstande mellem beboede områder, men læg også mærke til, hvor stor en del af landet, der er dækket af bjerge! Af befolkningens ca. 11 millioner mennesker arbejder ca. 80 pct. ved landbruget, men kun ca. 1/100 af det store land er opdyrket.

Forleden kom der brev fra Rosita, der bor i Lima, hovedstaden i Peru, og hun skrev for at fortælle lidt om spejdernes hjælpeprogram til vores serie her i bladet.

I Peru er der, ganske som i Pakistan, og forøvrigt mange andre lande i verden, utroligt mange analfabeter, folk, der hverken kan læse eller skrive, og der mangler i høj grad skoler i hele landet. Dette vil staten nu gøre noget alvorligt ved, og der er lagt et stort flercårs program, hvor spejderne spiller en meget vigtig rolle.

Året 1963 er blevet kaldt „Læse-skribe-året“ i anledning af den store indsats, der i samarbejde med UNESCO gores for at interessere voksne for at lære at læse og skrive, og for at oprette nye skoler.

Undervisningsministeriet har oprettet „Læse-skribe-centre“, hvor alle, der frivilligt vil tage del i arbejdet, trænes op.

Spejderne blev spurgt, om de ville være med, og seniorspejderne meldte sig i stort tal og kom på træning. Her fik de diplom for at måtte undervise, og siden er de blevet knyttet til områder, som korpset på forhånd havde lovet at tage sig af. De har en fast arbejdstid, så alle ved, hvad de har at rette sig efter, og spejderne gør et stort og meget værdifuldt og anerkendt arbejde på denne måde.

Spejderne deltager også i den nye skole-plan. Korpset har henvendt sig til nogle kommuner med tilbud om at være ansvarlige for nogle skoler.

Der dannes en komite for hver skole, og selvom der ydes statstilskud, er det komiteen, der er ansvarlig for den enkelte skole og dens arbejde.

En sådan komite kan altså mange steder være en ren spejderkomite eller spejderråds-komite.

Uden for skoletid må skolerne til gengæld bruges af spejderne til deres møder og træninger, og på skolens grund vil der kunne drives udendørs lejrLiv.

Skolerne er alle forberedelses-skoler for piger, og det er klart, at man venter sig meget af dette program. På den ene side bliver spejderarbejdet mere kendt, og flere børn får chancen for at blive spejdere, og på den anden side hjælper spejderne deres land med at uddanne fremtidens borgere.

Inden længe vil den første skole være færdig til „overrækkelse“ til spejderne, og der er store planer for overtagelsen og for skolens program i fremtiden.

Moti

Sådan lever mange børn i Peru.

et ikke på tide at
fikse uniformen op.

Det stod i Avisen.

Redigeret af Paw

NU MÅ PIGESPEJDERE

GÅ MED
LANGE
BUKSER

Det vakte nogen bestyrtelse, da pressen bekendtgjorde — som resultat af divisionchefs-mødet på Nyborg Strand i november — at vi allesammen må bære bukser (lange) på kolde dage og i lejr!

Vi kan ikke lade være med at citere „Politiken“, som havde en særlig festlig kommentar til „reformdragten“:

REFORMDRAGT

— Det er dog ikke en af de reformer, der vil få folk til at spærre øjnene op. I den sidste snes år har de lange bukser været fritids — og somme tider også skolepåkledning for alle andre piger. Befolkningen er altså vænnet til synet af bukseklædte hunkønsvæsener, endda i alle aldersklasser. Mødre har også for længst erkendt, at denne påklædning er ulige mere praktisk og tillige sundere for piger, der færdes i det danske vejrlig.

Både de og pigerne vil altså uden tvivl være glade for, at spejderkorpsen efter tyve års forløb har overvundet betænkelighederne og fundet ud af, at man godt kan være karsk og beredt og holde hovedet koldt i udførelsen af de specielle spejderdiscipliner, selv om bagen og benene holdes varme af det nymodens klædningsstykke.

Man bedes bemærke, at benklæderne kun er tilladt i forbindelse med arbejdsuniform. Vi skal stadig have lov at hække tænder ved synet af pigespejdere, der går til vinterparade med blå ben, sådan at det muntre spejderliv kan give dem et minde for livet i form af de infiltrationer, som lige så stille lejrer sig om knæ og lår, mens fanen føres frem, og overspejderne holder taler. Dertil bæres så meget passende den hattemodel, Lord Baden-Powell satte på hovedet af de første spejdere for at skærme dem mod Afrikas sol. Det med uniformen er nemlig delvis et internationalt anliggende.

Af meddelelsen fra pigespejdernes overkommando fremgår, at den fortsat vil arbejde videre for uniformens ændring. Måske var det en idé at tilstille den fjernboende hovedledelse en videnskabelig beretning om danske vejrforhold og de deraf følgende behov. Ingen, som ikke har oplevet at bo her, kan forestille sig, hvordan vi har det, men en velunderbygget skildring vil uden tvivl blodgøre selv den hidsigste victorianer inden for korpsets internationale ledelse.

lif.

Vi lader hermed „Politiken“s kommentarer gå videre til uniformsudvalget og skynder os at tilføje, at alle „lus“ hilser såvel de lange bukser som de grønne sløjfer med glæde.

—p—

UNIFORMEN

Til orientering for jer, der forundredes over pludseligt at finde så „revolutionerende“ uniformsændringer i dagspressen, kan vi fortælle, at bladene, som så ofte før, har været lidt forud for deres tid. Det er rigtigt, at der på mødet var en overvejende stemning for, at der blev givet tilladelse til at bruge lange, mørkeblå benklæder til brug på kolde ture og lejre. Men det er jo egentlig bestyrelsen, der skal vedtage den slags, og det har den først nu gjort. Vi har, som bekendt, i mange år haft tilladelse til at bruge mørkeblå skibenklæder til vinterbrug, og uldne tophuer fik vi jo indført for 2 år siden, men det gør jo ikke artiklen mindre morsom.

Jeg kan desuden fortælle jer, at uniformsudvalget tænker alvorligt på, hvad man skal bære som overdel. Det er jo ikke kont med uniformen ned i bukserne, vel! En bluse eller sweater og en marineblå vindjakke med et vævet korpsmærke er det, man gerne vil indføre til fuldendelse af „reformdragten“.

Det er meningen, at vi spejdere skal have mulighed for at være påklædt varmt og praktisk til det danske klima, men I må selv sørge for, at troppene herefter ikke skal ligne omvandrende kludebunker — og jeg kan godt fortælle jer i al fortrolighed, at det er der mange forere, der sidder og frygter for. Skal vi gøre den lille frygt til skamme?

Først og fremmest må vi se ordentlige ud i uniformen, og dernæst må vi prøve at beherske vor farvebegejstring til „civile“ tidspunkter. Man kan nemlig godt ødelægge hele tegningen af en reglementeret patrulje, hvis bare een af spejderne ikke har kunnet stå for fristelsen til at tage et knaldrødt halstørklæde på eller et par turkisfarvede vanter; det er ikke godt, selv om vi slipper for at se på de blå knæ og de røde ører. — Hold jer så vidt muligt til blå! „Blåt er altid pænt!“

Hvad spejderhatten og den „victorianske overledelse“ angår, må vi straks forklare, at det hverken er Lady Baden-Powell eller verdenskontoret i London, der bestemmer, hvordan vores uniform skal se ud. Det er os selv! At vi stadig holder fast ved Baden-Powells spejderhat er simpelthen fordi, der stadig er så mange, der elsker den så højt. Hvad siger nordjyderne f. eks.???

Det pudsige ved det er, at englænderne for længst har lagt hattene og indført alpehuer, mens man i vore brodrerkorps nu skændes brødt om: for eller imod store hatte — for eller imod lange bukser!

De engelske pigespejdere har iøvrigt også fået lov til at bruge lange bukser for et år siden.

— Når det kommer til stykket, er vi nok de mest victorianske?

R c d.

Et år i Frankrig...

Tænder du på at rejse ud?

Er det Frankrig, det gælder? Så ville det nok være klogt at lytte til, hvad en hjemvendt bladlus har at berette om ting, hun har erfaret.

„Hep“ fortalte i et rejsebrev i „Pigespejderne“ nr. 4, 1963, om nogle af sine oplevelser blandt franske spejdere. Her og i de næste blade fortæller „Hep“ videre og giver gode råd til alle piger, der gerne vil et år til Frankrig.

Ud vil jeg, ud

åh! så langt, langt, langt — — —

Nu, hvor jeg atter er hjemme efter 11 dejlige måneder i Frankrig, er jeg i færd med at sammentrække dette års oplevelser og tænke over, hvad jeg nåede og ikke nåede, og for alle jer, der er grebet af udlængsel, vil det nok være af interesse at høre om de erfaringer, jeg gjorde og om mine oplevelser.

Det første, jeg spurgte mig selv om for 1 år siden, var, om jeg nu også var moden nok til at tage så langt bort som til Frankrig og fuldstændig blive overladt til mig selv i storbyen Paris! Men da jeg allerede havde været 1 år hjemmefra, var jeg godt forberedt.

Jeg var så heldig at blive barnepige i en familie, hvor 5 danske piger havde været før mig, og jeg blev, ligesom de, vældig glad for at være der.

Hvis man ikke kan komme i forbindelse med en fransk familie igennem venner, er det sikrest at henvende sig hos den danske kirkes sekretær i Paris, for hun sorterer nemlig de dårlige pladser fra, og hos hende kan man være næsten sikker på at blive aupair-pige i en familie svarende til ens ønsker.

Hos hende fik jeg at vide, at mange piger med dårlige franskkundskaber søger hos amerikanske familier, hvilket hun fandt tåbeligt, da de fleste efter kort tid klager over, at de får ørelagt deres engelsk og desuden ikke lærer et ord fransk, hvorefter de vil skifte til en fransk familie.

Dette kan ikke undgå at føre til besværligheder. Det gælder om at have tænkt sig om hjemmefra, så man ikke bare tager ud i det blå; det kan nemlig blive ubehageligt i længden ikke at have fast grund under fødderne. Forresten er det også meget rart at have noget af papirskrivet med de franske myndigheder i orden inden afrejsen, ellers får man lov til at løbe fra Herodes til Pilatus (hvad man forøvrigt får lov til alligevel).

Det med papirerne er knapt så morsomt, men godt at have i orden, for man må ikke glemme, at Frankrig idag er ret uroligt, og hver eneste aften finder en politirazzia sted i et eller andet af Paris's kvarterer. I den situation er det rart at have opholdstilladelse, ellers kan man nemt komme til at tilbringe en nat i kachotten i et blandet selskab. Selv kom jeg ikke ud for noget, men historierne, der cirkulerer i Det Danske Hus om det emne, er talrige.

I Det Danske Hus var jeg til en diskussionsaften over

emnet: „Hvad kom du til Paris for?“ Det fremgik, som resultat af diskussionen, at det er klogest at have prøvet vingerne andre steder før Paris-opholdet. De fleste holdt på, at med 18–19 år har man langt større chancer for at få noget virkeligt ud af opholdet. De 16–17-årige er som regel ikke istand til at se stort på vanskeligheder, der opstår, og får derfor oftest nok at gøre med blot at holde den gående med humoret i behold, uden at nå op til at få øje på de muligheder for oplevelser og sjov, Paris fremlægger for alle.

Måske syntes I, jeg har brugt for meget papir på overhovedet at komme op i toget, men det er godt brugt! Er man „een gang i Paris“ gælder det om at gribe de chancer, der byder sig, og de er jo ikke ens for alle.

Jeg holdt i begyndelsen meget til i den danske kirkes ungdomsklub ved Frederikskirken. Der fik jeg hurtigt venner, og vi brugte i den første tid flittigt vor tid på turisme. Iveren med at se på seværdigheder kolner nemlig efterhånden, så det er klogt at se så meget som muligt i løbet af de første par måneder.

Til den tid begynder det også at gå bedre med „fransken“, især hvis man følger kursus for udlændinge på Alliance Francaise eller Sorbonne, og lysten til at få franske venner melder sig. Det er bare slet ikke så let, for de franske kredse er ret lukkede, og næsten alle dem, man kunne tænke sig at blive venner med, er travle studerende, der kun kan afse få timer om ugen på den kreds, han eller hun nu hører til.

Der findes mange internationale foreninger i Paris, hvor der også kommer franskmænd, men uden for moderne ser man ikke noget til dem, de har ikke tid, så det bliver engelske og tyske venner, man får der.

Jeg havde hjemme hørt om disse problemer, og fik så den idé at komme ind i den franske spejderbevægelse, og allerede inden afrejsen fik jeg mit spejderpas ordnet gennem vor internationale afdeling. Desuden fik jeg fra korpset tilsendt adresserne på de to største pigespejderkorps i Frankrig, henholdsvis katolsk og protestantisk. Jeg valgte at komme ind i det katolske, dels fordi jeg gerne ville lære noget om katolicismen, og dels fordi korpset er det største, og som følge heraf ville det blive lettere at finde en trop nær min bopæl.

Da jeg havde lært noget fransk, travede jeg op på „Guides de France“'s hovedkontor, hvor jeg blev meget venligt modtaget af deres internationale kommissær, som snakkede længe med mig og til sidst gav mig et introduktionsbrev til forener i den gruppe „Feu“ (=ild) i mit kvarter, og snart var jeg med til mit første møde. Hep.

Lofteafleggelse. (Billedet udlånt af Les Guides de France.)

Vil I med til Berck?

Sprog- og hjælpelejr i Frankrig!

I „Pigespejderne“ for november kan man læse en lille beretning om den franske hospitalsby Berck. Til denne by vil vi prøve at arrangere en kombineret sprog- og hjælpelejr i sommeren 1964; det er tanken, at deltagerne hver formiddag skal have et par timers undervisning i fransk af en dansk fransklærerinde, og om eftermiddagen bruge deres franskkundskaber i praksis ved at hjælpe med at underholde de mange børn, der bliver hentet på hospitalerne og beskæftiget nogle timer på „Foyer'en“, hvor lejren skal afholdes. (Se Forerbladet nr. 9.)

Efter lejren drager alle deltagerne nogle dage til Paris, hvor vi forhåbentlig skal bo på La Nef, mens vi turer rundt i „byernes by“.

Tidspunkt: ca. 19. juli—9. august 1964.

Sted: Berck-Plage ved kanalkysten.

Antal deltagere: ca. 20.

Betingelser for deltagelse: Alder: 16—20 år.

Sprogkundskaber: mindst 1, helst 2 års fransk i skolen.

Pris: ca. 675—700 kr.

RANGER ADVENTURE WEEK 1964 PÅ OUR CHALET!

I 1964 afholdes denne traditionsrige „lejr“ i forsommeren, i dagene 14.—25. juni.

Arrangementet er især beregnet for seniorspejdere og kadetter (alder 16—21 år), som er ude i erhvervslivet, og som derfor ofte har sommerferie uden for skoleferietiden.

Der kræves ikke specielle kvalifikationer af deltagerne ud over et godt helbred (lægeattest kræves) og vilje og lyst til at tage del i programmet i hele dets udstrækning.

Programmet omfatter bjergture, deraf en med overnatning i alpehytte, primitiv madlavning, sang, dans, dramatik, husflid, diskussioner m. m.

Prisen for deltagelse er 10,— schw. frcs. pr. dag samt indtil 25,— schw. frcs. for udflugter, og dertil kommer rejseudgifterne.

Ansøgning om deltagelse sendes inden 15. februar til *Det Danske Pigespejderkorps, Hunderupvej 67, Odense*. Ansøgningsskema fås samme sted.

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den	Postbox nr.
Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en spejderkammerat fra	
(land)	evt.
Mit navn er	
Adresse	
.....	
.....	
Skoleklasse el. beskæftigelse	
.....	
Interesser	
..... Alder	
Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:	
.....	
Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser på pigespejdere i (lande)	
Vedlagt følger 3 stk. 35-øres frimærker.	

Kære postboxvenner!

Tak for jeres breve og tak for den overvældende store interesse, I viser postboxen. Men nu er det vel også lige årstiden til at hygge sig med penneveninderne. Det er morsomt at se, hvor forskellige ønsker, I kommer med — jeg troede dog, at I alle var klare over, at denne postbox kun formidler kontakter pigespejdere imellem.

Sikkert undrer I jer over, at mit svar sommetider kommer næsten omgående, medens der i andre tilfælde kan gå uendelig lang tid. Men postboxen er tilsyneladende betydelig mere kendt og effektiv i nogle lande end i andre, bl. a. lægger sproget mange gange hindringer i vejen. Det er bestemt ikke afstanden fra Danmark, der gør det. Syd-Afrika f. eks. går forholdsvis hurtigt, medens ventelisten for Sveriges vedkommende i øjeblikket er meget lang. Fra U.S.A. har jeg mange tilbud fra ganske unge, medens forespørgslerne fra dansk side er fra en anden aldersklasse.

I den forbindelse har jeg lige et spørgsmål til jer:

Når I ønsker en penneveninde fra „Amerika“ — og det er der mange, der gør — vil I så have det fortolket som U.S.A.?

Amerika bruges ganske vist populært om U.S.A., men det er ellers den delvise benævnelse på ikke mindre end to kontinenter med mange spejderlande. Noget tilsvarende gælder Afrika.

I må hellere studere jeres atlas ordentligt, for I udfylder jeres postboxkupon.

Lad os se, hvad der er i „godteposen“ i dag:

En 18-årig spejder fra Bergen;
en seniortrop fra Cleveland, Ohio, som vil besøge København i midten af juli 1964;
en gruppe 14—17-årige spejdere fra Alexandria, Virginia;
to californiske troppe med spejdere i 12—13-årsalderen;
nogle 12—13-årige spejdere fra Sydstaterne;
og endelig
en danskfødt tropsfører i Canada, som gerne vil brevveksle med en fører i Danmark.

Venlig hilsen

Mummy

LÆSE HESTEN

Er du en LÆSEHEST? Læs så her om de nye bøger, som forlaget Gyldendal har udsendt i dette efterår.

Bøger for de 10-13-årige.

"Toppen og jeg tager på ferie".

Af den svenske børnebogsforfatterinde Edith Unnerstad har Gyldendal i dette efterår udsendt to bøger. Handlingen i *"Toppen og jeg tager på ferie"* udspilles omkring et gammelt hus langt ude i den svenske vildmark, hvor Frederik Blad, en skægget ung stockholmerkunstner, har slået sig ned for at male. Susanne og Toppen, hans søsters børn, skal hjælpe ham, men hvad kan et par hittepåsomme unger ikke forårsage? Snart svæver morbror Frederik i livsfare, snart er det selve stedet, der trues.

(Kr. 12,50 indb.).

"Kasserollerejsen".

Lige så festlige oplevelser venter læserne i *"Kasserollerejsen"*. Edith Unnerstad fortæller her om Per Iver Patrik Larsson, der er handelsrejsende og opfinder. Blandt andet har han konstrueret en særlig slags fløjtende kasserolle i tre afdelinger. Familien arver to belgiske bryggerheste og to vogne, hvormed de kører landet rundt og reklamerer for den fløjtende kasserolle. Det bliver både en forretningsmæssig succes og alle tiders sommerferie.

(Kr. 12,50 indb.).

"Gamle Gules søn".

Til børn på samme alderstrin har Fred Gipson skrevet romanen *"Gamle Gules søn"*, en selvstændig fortsættelse af *"Gamle Gule"*, der handler om en nybyggerfamilie i Texas og især deres hund Sam. Det er blevet en fængslende og interessant fortælling om gamle dages pionerliv med masser af handling. (Kr. 12,50 indb.).

"Gertrud kommer til Danmark".

Af Estrid Ott udsender forlaget *"Gertrud kommer til Danmark"*, en selvstændig fortsættelse af *"Gertrud og grønlanderne"*. Trude, som hovedpersonen kaldes i det daglige, vender fra Østgrønland tilbage til København. Hun bliver modtaget af sine to anmagssalikeninder, der allerede har været et år i Danmark, og de tre piger deltager med stor opfindsomhed i eftersøgningen af en dreng, der er stukket af hjemmefra. (Kr. 12,50 indb.).

50.000 kr. i præmie for bogen om *"David"*.

I den nordiske konkurrence om den bedste børne- og

ungdomsbog indkom ialt 224 manuskripter, heraf 48 danske.

Vinderbogen blev Anne Holms meget smukke fortælling *"David"* om en tolvårig dreng, som siden sin spæde barndom har opholdt sig i en fangelejr i et ikke navngivet land. En dag hjælper lejrchefen ham overraskende til flugt, forsyner ham med kompas, brød, vand og kniv og giver ham besked på at søge til Saloniki, snige sig om bord på et skib til Italien og siden vandre nordpå, til Danmark.

I sin handling er bogen fantasifuld, i sin skildring af mennesker virkelighedstro og ægte. Dens smukke lære er, at vold og brutalitet ikke altid får det sidste ord.

(Kr. 12,50 indb.).

Mon DU har læst nogle af de nyeste bøger? Har du så ikke lyst til at anmelde en af dem i *"Pigespejderne"*?

En god bog til tropsbiblioteket

Har din trop fået de sidste årgange af *"Pigespejderne"* indbundet? Var det ikke en idé? Det koster ca. 20-25 kroner at få 3 årgange indbundet i et pænt mørkeblåt bind med guldbogstaver på ryggen. — Tal med depotet om det.

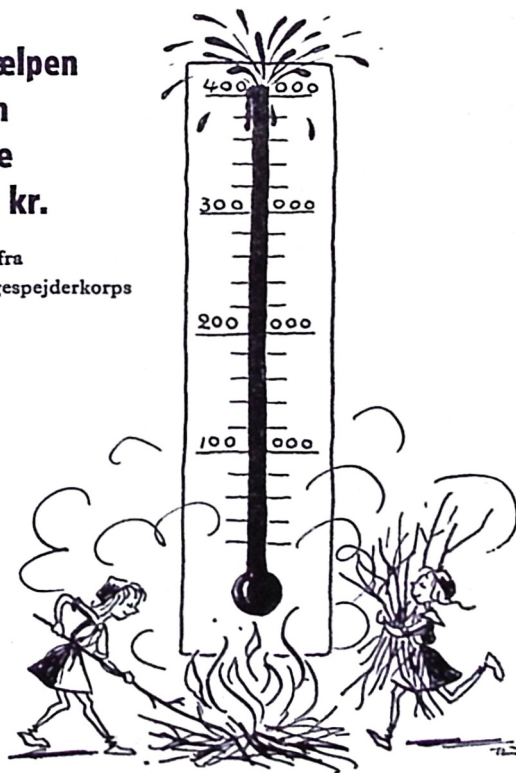
Har du ikke selv råd til at lade dine blade indbinde, kan du købe en samlemappe på depotet. (Se prislisten.)

Man kan også købe tidsskriftskassetter til bladene, hvor de lige puttes ned; så bliver de ikke væk.

Mangler I enkeltnumre i en årgang, kan I prøve at rekvirere dem på Korpskontoret i København; men jeg har en fornemmelse af, at I skal skynde jer, for der skal snart ryddes op på loftet, og så ryger de ud. R e d.

Spejderhjælpen 1963 kom op over de 400.000 kr.

Deraf indkom fra
Det danske Pigespejderkorps
146.647,13 kr.

Til de kolde vinterdage!

Skibenklæder

Mørkeblå stretch-nylon, 60 pct. kamgarn,
40 pct. helanca

str. 34-46	76,00
str. 8 og 10 år	59,00-62,00
str. 12-14 år	65,00-67,00

Restlager i gabardine

str. 40-42-44	58,00
---------------------	-------

Opgiv længde og talje.

Skistøvler „Garmisch“

m. gummisål og dobbelt mellemsål, pol-
stret i skaft og plos, dobbelt snøring,
str. 36-40

86,00

Skisokker

Norske Ragg-sokker med nylonforstærk-
ning, blå, str. 8

6,00

str. 9 og 10 7,00 7,75

Tophuer, mørkeblå

patentstrikket 10,50
ribstrikket 8,50

Halstørklæde

mørkeblåt, patentstrikket 7,50

Anorakker, mørkeblå poplin

med hætte, lynlås ned foran, 2 stiklom-
mer, snøre forneden og vindfang i ær-
merne

str. 32-36 40,00

str. 38-46 45,00

med dobbelt hætte og bærestykke, stor
lomme foran med lynlås og ribstrik ved
ærmerne 44,00-48,00

Nylonanorak, mørkeblå

str. 36-42 27,50

Patentstrikket sweater

helulden, mørkeblå, m. krave

str. 12-16 år 57,00-62,00

str. 42-46 68,00-71,00

Golfer

helulden, mørkeblå

str. 10-16 år 29,50-35,50

str. 42-46 41,50-44,50

Lodenfrakker, mørkeblå

med silkefoer, aftagelig hætte, dybt læg
i ryggen og stiklommer m. skindkanter

længde 97 cm 110,00

længde 100 cm 115,00

længde 105 cm 120,00

str. 38-46 132,00

Lækker, tyk trøje

100 pct. uld, mørkeblå, raglanfacon, gen-
nemknappet med krave

str. 38-46 69,75

Pigespejderlommebogen 1964

med mange oplysninger, flagkort,
og specielt spejderstof 4,25

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTØR: Ruth Estrup, Lundsgade 6, København Ø.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1964 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 30. 12. 1963